

[illegible]This image shows a single page of white paper with horizontal blue or grey ruling lines. The lines are evenly spaced and run across the width of the page, providing a template for handwriting practice or general note-taking. There are no margins, text, or other markings on the page.

preložil Marcel Melicher

Dnes v noci som si uvedomila, že si. Malá kvapka života z ničoho. Len tak som pozerala do tmy s otvorenými očami, až zrazu, v tej tme, prišiel záblesk istoty: Áno, bolo si. Existovalo si. Bolo to, ako zacítiť na hrudi výstrel. Zastavilo sa mi srdce. A keď začalo znova biť tupými údermi, ohromujúcimi buchátmi, uvedomila som si, že som spadla do studne, kde bolo všetko neisté a ohrozujúce. Teraz som tu, uväznená v strachu, ktorý presakuje mojou tvárou, vlasmi, myšlienkami, a strácam sa v ňom. Skús ma pochopiť, nie je to strach z druhých. Ja sa nezaujímam o druhých. Nie je to strach z Boha. Ja neverím v Boha. Nie je to ani strach z bolesti. Bolesti sa tiež neobávam. Je to strach z teba, z tej udalosti, ktorá ťa vytrhla z ničoho a vložila ťa do môjho brucha. Nikdy som nebola pripravená prijať ťa, aj keď som na teba dlho čakala. Stále som si kládla tú krutú otázku: A čo ak by sa ti nepáčilo narodiť sa?

Čo ak by si mi to jedného dňa vyčítalo a vykrikovalo: „Kto ťa prosil priviesť ma na svet, prečo si ma sem priviedla, prečo?“

Život je taký namáhavý, dieťa. Je to každodenný boj a chvíľky radosti sú krátkymi prímeriami, za ktoré sa platí príliš drahó. Ako môžem vedieť, že by nebolo správne odmietnuť ťa, ako mám vycítiť, že sa nechceš vrátiť do ticha ničoty? Veď nedokážeš so mnou hovoriť. Tvoja

kvapka života je len zhuk buniek, ktoré sotva vznikli. Možno to ani nie je život, ale len možnosť života. Napriek tomu by som dala čokoľvek za to, aby si mi mohlo pomôcť aspoň znamením, náznakom. Moja mama tvrdí, že ma priviedla na svet, lebo som jej také znamenie dala. Vidiš, moja mama ma nechcela. Moja existencia začala omylom, chvíľkou rozptýlenia. Aby som sa nenarodila, rozpúšťala si každý večer vo vode nejaké tabletky. Potom to s plačom pila. Pila to pravidelne až do večera, keď som sa v jej bruchu pohla. Dala som jej riadny kopanec, aby som jej dala najavo, nech ma neodmieta. Práve si prikladala pohár k ústam, keď sa zrazu zastavila a všetko z neho vyliala na zem. O niekoľko mesiacov som sa víťazne prevaľovala na slnku, a či to tak bolo dobre alebo zle, neviem.

Keď som šťastná, myslím si, že to bolo dobre, naopak, keď som nešťastná, myslím si, že to bolo zle. Ale aj keď som nešťastná, myslím si, že by mi bolo ľúto, keby som sa nenarodila, pretože nie je nič horšie ako ničota. Ešte raz ti to zopakujem, neobávam sa bolesti. Tá sa rodí s nami, vyrastá s nami, zvykáme si na ňu, tak ako na fakt, že máme dve ruky a dve nohy. Ja sa nakoniec nebojím ani zomrieť, pretože ak niekto zomrie, znamená to, že žil, že opustil ničotu. Ja sa obávam prázdna, nebytia, nevyhnutnosti pripustiť, že som tu nebola čo i len náhodou, čo i len z dôvodu čejsi nepozornosti. Mnohé ženy si kladú otázku: prečo priviesť na svet dieťa? Aby bolo

hladné, aby cítilo chlad, aby bolo zradené a ponížené, aby ho zabila vojna či choroba? Upierajú mu nádej, že jeho hlad bude nasýtený, chlad ohriaty, že vernosť a rešpekt mu budú priateľmi a bude žiť dlho v snahe zvíťaziť nad vojnou a chorobami. A možno majú pravdu ony. No naozaj máme ničotu uprednostniť pred utrpením? Ja dokonca aj v prestávkach, keď oplakávam svoje zlyhania, svoje sklamania, svoje zlomené srdce, prichádzam k záveru, že utrpenie má mať prednosť pred nebytím. Ak túto úvahu rozšírim na život, na dilemu, či sa narodiť alebo nie, skončím tvrdením, že narodiť sa je lepšie, ako sa nenarodiť. No je správne nútiť aj teba do takéhoto uvažovania? Nie je to ako priviesť ťa na svet len pre mňa samú? To nie je môj cieľ, priviesť ťa na svet len pre mňa samú. O to väčšmi, že v skutočnosti ťa vôbec nepotrebujem.

2

Nekopalo si, nedalo si mi odpovede. Ako by si aj mohlo? Si tam tak krátko, že keby som chcela od lekára potvrdenie tvojej existencie, vysmial by ma. Rozhodla som za teba: narodíš sa. Rozhodla som sa po tom, ako som ťa videla na fotografii. Na fotografii si nebolo ty, samozrejme, bola to fotka nejakého trojtýždňového embrya zverejnená v reportáži o vzniku života. Ako som sa tak na ňu pozerala, všetok strach pominul tak rýchlo, ako

prišiel. Pripomínalo si mi záhadný kvet, priehľadnú orchideu. Na jednom konci vytrčalo niečo ako hlava s dvoma výčelnkami, z ktorých vznikne mozog. Nižšie nejaká dutina, z ktorej budú ústa. Podľa opisu si v troch týždňoch takmer neviditeľné. Len dva a pol milimetra, no už v tebe rastie náznak očí, niečo, čo pripomína chrbticu, nervový systém, žalúdok, pečeň, črevá, pľúca. Tvoje srdce je už vytvorené a je veľké. Proporčne je deväťkrát väčšie než moje. Pumpuje krv a pravidelne bije už od osemnásteho dňa. Mohla by som ťa odhodiť? Čo na tom, že si vzniklo náhodou alebo omylom. Snáď svet, ktorý nás obklopuje, nevznikol náhodou alebo možno omylom? Niektorí tvrdia, že v podstate neexistovalo nič okrem veľkého pokoja, nekonečné nehybné ticho, až kým sa objavila iskra, záblesk, a to, čo nebolo, zrazu jestvovalo. Prvý záblesk nasledovali ďalšie, čoraz neočakávanejšie, čoraz nezmyselnejšie, nevedomé si následkov. Medzi následkami sa zjavila bunka, aj ona náhodou, možno omylom, a ihneď sa rozdelila na milióny, miliardy ďalších, až sa zrodili stromy, ryby, ľudia. Myslíš si, že niekto mal pochybnosti pred zábleskom či pred bunkou? Myslíš si, že si kladol otázku, či sa im to bude páčiť alebo nie? Myslíš si, že sa obával ich hladu, chladu, ich nešťastia? To vylučujem. Ak aj ten niekto existoval, napríklad Boh, ktorého by sme mohli prirovnať k počiatku všetkých počiatkov, pred vznikom času, pred vznikom priestoru, obávam sa, že sa nezaujímal

o dobro a zlo. Všetko nastalo, lebo mohlo nastať, takže muselo nastať vďaka obrovskej sile, ktorá bola jedinou legitímnou silou. To isté platí aj pre teba. Beriem zodpovednosť voľby na seba.

Nie je v tom nijaký egoizmus, prisahám, dieťa, že ma neteší priviesť ťa na svet. Nevieť si predstaviť, ako chodím po ulici s nafúknutým bruchom, neviem si predstaviť, ako ťa kojím či kúpem, ako ťa učím rozprávať. Som pracujúca žena a mám veľa povinností, záujmov a už som ti povedala, že ťa nepotrebujem. No budem ťa nosiť ďalej aj tak, či sa ti to páči alebo nie. Nanútim ti tú silu, ktorá bola nanútená aj mne, aj mojím rodičom, aj mojím starým rodičom, a tak ďalej až po prvého človeka porodeného človekom, či sa mu to páčilo alebo nie. Pravdepodobne, ak by jemu alebo im bolo umožnené vybrať si, dostali by strach a odpovedali by nie, nechcem sa narodiť. Nikto sa ho však na názor nepýtal, a tak sa narodil, žil a zomrel po tom, ako porodil ďalšieho človeka, ktorému nedal na výber, a ten urobil to isté, a tak to šlo milióny rokov až dodnes a vždy to bola tá sila, bez ktorej by sme neexistovali. Odvahu, dieťa! Myslíš, že semenom stromu nepotrebuje odvahu, keď sa musí predrať zemou a vykličiť? Stačí náraz vetra, aby ho zlomil, myšia labka, aby ho roztlačila. Napriek tomu vykličí, nevzdá sa, vyrastie a rozhodí ďalšie semená. Stane sa z neho les. Keď budeš jedného dňa kričať: „Prečo si ma priviedla na svet, prečo?“ Odpoviem ti: „Urobila som to, čo robia

a robili stromy milióny a milióny rokov predou mnou, a myslela som si, že robím dobre.“

Je dôležité nezmeniť názor a pamätať si, že ľudia nie sú stromy, že utrpenie človeka je tisíckrát väčšie než utrpenie stromu, pretože je cítiaci, že nikoho z nás neláka stať sa lesom, že nie z každého semena vyrastie strom, väčšina z nich sa stratí. Takýto náhly obrat je možný, dieťa. Naša logika je plná protikladov. Vo chvíli, keď niečo vyslovíš, uvedomíš si opak. Možno dokonca zistíš, že opak je pozornosti hodný takisto ako to, čo si tvrdil či tvrdila. Moje dnešné uvažovanie tak môže byť prevrátené naruby lusknutím prstov. Fakticky už teraz sa cítim zmätená, dezorientovaná. Možno preto, že sa nemôžem zdôveriť nikomu okrem teba. Som žena, ktorá sa rozhodla žiť sama. Tvoj otec so mnou nežije. Neplačem za ním, aj keď sa občas zahľadím na dvere, cez ktoré odišiel svojím rozhodným krokom, a ja som ho nezastavila, akoby sme si už nemali čo povedať.

3

Zobrala som ťa k lekárovi. Skôr než potvrdenie som chcela nejakú radu. Odpovedal mi len kývnutím hlavy, že som netrpezlivá. Nevie sa ešte vyjadriť, mám sa vrátiť o pätnásť dní pripravená dozvedieť sa, že si výplodom mojej fantázie. Vrátim sa už len preto, aby som mu dokázala, že je nevzdelanec. Celá jeho veda nemá na môj